

Til § 3

Mange statslige og kommunale enheder har allerede indført den praksis, at man bekræfter modtagelsen af en henvendelse og orienterer om, hvornår henvendelsen kan forventes besvaret m.v. I mange tilfælde gives der ikke en sådan foreløbig tilkendegivelse. Forslagsstillerne mener, at det hører med til god og forsvarlig sagsbehandling, at man inden for en kort periode enten afgør en sag eller oplyser, hvornår den kan tænkes afgjort.

Til § 4

Det er ikke muligt generelt at fastlægge, hvor længe en sagsbehandling må vare, men det er en selvfølge, som bør lovfæstes, at det skal ske så hurtigt, som det er forsvarligt. For at få bragt utilfredsstillende situationer frem til debat og korrektion bestemmes det, at den i forvaltningen ansvarlige person skal orientere den politisk ansvarlige myndighed, når der opstår væsentlige forsinkelser. Der er naturligvis tale om et skøn. Men der er på den anden side situationer, hvor man klart overskrider grænsen for det forsvarlige. Når ansøgere om en adoptionsbevilling således bliver orienteret om, at det varer ca. 1 år, inden sagsbehandlingen overhovedet kan påbegyndes, på grund af personalemangel, er der klart tale om et uforsvarligt forhold, som den politisk ansvarlige myndighed må gøres opmærksom på og dermed tage ansvar for. Det statsamt, hvor den nævnte væsentlige forsinkelse vedrørende adoptionsbevillinger foreligger, bør således orientere justitsministeren herom, således at denne kan orientere det i § 7 nævnte udvalg, medmindre forholdene ændres. En socialforvaltning med urimelige sagsbehandlingstider bør orientere det relevante udvalg eller kommunalbestyrelsen, således at denne enten kan korrigere situationen eller, hvis dette ikke er muligt, orientere indenrigs- eller socialministeren herom med henblik på, at denne i den årlige rapport, jf. § 7, kan henlede Folketingets opmærksomhed på forholdet.

Til § 5

Når en sag er moden til afgørelse, bør afgørelsen naturligvis træffes hurtigt. Forslagsstillerne har overvejet frister på 2, 3 eller 4 uger, men med mulighed for særregler, hvor særlige forhold gør dette nødvendigt. Man har valgt en frist på 4 uger, idet der til gengæld går ud fra, at i så tilfælde bliver der kun behov for yderligere generelt fastlagte forlængede frister i meget få tilfælde. Det er en selvfølge, at afgørelsen i øvrigt skal træffes så hurtigt som overhovedet muligt, og at de 4 uger kun anses som den tillade-

lige frist, hvis en hurtigere afgørelse ikke kan træffes. Også vedrørende denne bestemmelse skal den politisk ansvarlige myndighed underrettes om omfanget af eventuelle overskridelser med henblik på en politisk stillingtagen og et politisk ansvar.

Til § 6

Denne bestemmelse repræsenterer en nydannelse. Der vil utvivlsomt være en række områder, hvor det er utænkeligt at have en regel om, at en ansøgning skal anses for at være bevilget, hvis der ikke er givet afslag inden for en nærmere fastsat frist. Det er en selvfølge, at de bestemmelser, vedkommende minister eller anden politisk myndighed fastsætter herom, også skal indeholde regler om, at fristen udskydes, hvis sagsbehandlingen forsinkes i kraft af senere henvendelser fra borgeren. På den baggrund er der næppe risiko for misbrug, men skulle sådant forekomme i et ikke uvæsentligt omfang, må den politisk ansvarlige myndighed eller udvalget, som nedsættes i medfør af § 7, overveje konsekvenserne heraf.

Til § 7

Bestemmelsen repræsenterer en nydannelse, idet der er tale om et udvalg, der er sammensat af såvel folketingsmedlemmer som medlemmer fra de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg Kommuner. I og med at flere og flere tidligere statslige opgaver nu udføres af kommunerne, således at det undertiden beror på hensigtsmæssighedsafgørelser mere end det kommunale selvstyes karakter, om en opgave løses kommunalt eller statsligt, er det rimeligt at nedsætte et sådant fælles udvalg. Tanken er, at udvalget skal være midlertidigt. Forslagsstillerne forestiller sig en funktionsperiode på tre-fem år, hvorefter der vil kunne overvejes en revision af loven.

Udvalget er ikke et klageorgan.

Hver minister udarbejder en gang om året en redegørelse til udvalget med henblik på dettes eller Folketingets overvejelser. Redegørelsen forudsættes udarbejdet efter høring af de dele af forvaltningen m.v., herunder de kommunale organisationer, som berøres af lovforslaget. Naturligvis kan udvalget også basere sine overvejelser på andet materiale, f.eks. avisartikler, henvendelser fra interesseorganisationer m.v.

Forslagets administrative og økonomiske konsekvenser

Lovforslaget indebærer ud over § 6 ingen nydannelser i administrationen ud over fastlæggelse af frister. Når lovforslagets frister »er kørt ind«, medfører